

CHARLES PÉGUY:

BOLDOGASSZONY BUCSUJA

Tengerek csillaga, megcsillan itt az asztal,
A kékék gyűlnek, a kalászok hajlanak,
Zizegnek mint a víz, remegnek mint a hab,
És szempillád a tájat megtölti malasztal.

És szavaid a néma síkot telezengték,
Látod, szegények lettünk, hozzád érkezünk,
Látod, ezek vagyunk, ez itt a két kezünk,
Ez itt a munka és arcunkon a verejték.

Hajnali szép csillag, kétségtelen királynénk,
Bennünket hív a te kiváló udvarod,
Látod, rajtunk a súlyos fájdalom ragyog,
S szerelmünk oly szegény, oly együgyű ajándék.

A síkon itt meg ott villog valami zszindely.
A bánat körbe bűg az égi partokon.
Kicsinek látszik messziről a nagytorony,
De szól a vén harang, zengése messze ring el.

Hát így hajózunk, így megyünk a templomodba
És körülöttünk a hullámozó tereken
Fölbukkan a boglyák füzére kereken
És meghajol, mint árbocos hajón a donga.

A földet túrtuk itt a kései koroknak,
Két ezredéve húztuk itt a boronát,
S egy ezredéve fénylik ránk a koronád,
Egy ezredéve néznek rád az eldobottak.

Te látod, hogy tolong feléd a kilökött nép,
Az utak kiterülnek, mint a legyező,
A szűk úton megyünk, csapkod ránk az eső,
Ez itt a szűk kapú, a nemzeti örökség.

Megyünk, a hallgatag alázat ragadott el,
Megyünk előre, szótlánul, megyünk tovább,
Megyünk előre, lépteink nem tétovák,
Nem ballagunk, nem futkosunk: megyünk, ahogy kell.

Te látod, mi vagyunk a gyalogos, szegény nép.
Mi vándorok vagyunk, keresünk valakit.
Királyok és szegény jobbágyok jártak itt,
Az udvaroncok és a zshivajgó cselédség,

Lengett a hosszú toll az inasok kalapján,
Itt voltak ők, a szívük együtt dobogott,
Szeretni tudtak és tudták, hogy rokonok,
És tudtak küzdeni, mindíg együtt maradván.

Neked születünk, csak tiéd ez a szegény nép,
Neked születünk, itt a homokos Loár
Csak azért hőmpölyög, csak azért folydogál,
Hogy megcsókolja csillogó ruhád szegélyét.

Neked születünk, a te komoly városodban,
Ez Orleán, itt fordul a te folyamod,
S hogy minden szebb legyen, csak azért kanyarog,
Hogy szebb legyen a lanka, lágyan oda csobban.

Neked születünk, zöldelő meződ a dajkánk,
Mi láttuk itt a teletöltött csűröket,
És egyszerű parasztok, egyszerű kövek
Vigyáztak minket és e kis falu maradt ránk.

A beauce-i síkságon születünk, ide rebben
Legelső bánatunk, a szigorú titok,
Kit a hanyatló nap minékünk megnyitott,
Midőn leáldozott a lángoló egekben,

És láttuk, hogy a föld keményen ittmarasztal
És mint a gondolat, remek és folytonos,
És mint a törvény, oly kemény és oly okos,
Bekerít, mint a lánc, s megterül, mint az asztal.

A termékeny talajból téptünk mink egy tornyot,
Felszökkent, mint a víz, röpiült, mint kelevéz,
A trónodig feszült, szemedbe belenez,
Kiráppent, mint a nyíl és lábaidhoz forgott.

Ó, Dávid tornya, itt van a te beauce-i tornyod,
Erős kalász, akit kegyelmes ég szeret,
Ez a te díszed és dicsekvő ékszered,
Gyönyörű koszorúdban tündökölve hordod.

Egy dárdát téptünk mink a fekete rögökből
És minden szenteken s királyokon felül
A mennybeli kereszt lábához elrepül,
A csillagokba fut, az égbe dörög föl.

Ez itt a bonthatatlan kéve, a te búzád,
Nem fonnyad el, nem bontja fel se ősz, se tél,
Nem szárad el, nem szórja szét se kőd, se dér,
Ez a te béresed, a szüntelen tanúság!

Ez itt a boldog kéve, örökös ereklje,
Nem rág belé a fagy, nem égeti meleg,
Nem hervad el, nem porlik el, nem didereg,
Közös halálunk újjain sohsem pereg le.

Ez itt a tiszta kő, hibátlan és remek kő,
Ezt építettük, ez a kőbe tett fohász,
A menny s a föld között a legbölcsebb vonás,
Hibátlan bölcsesség, az ég felé kerengő.

És föltekint az ég kezdetlen közepébe,
Ez a mi zálogunk, betöltött igazunk,
Ez a mi bánatunk és boldog vigaszunk,
Szegények orsaján szegények szövedéke!

Horváth Béla fordítása